

RESSÒ DE LA PARAULA

CAMÍ DE JUSTÍCIA I MISERICÒRDIA (V)

Reforma de l'Església

A bans de construir, cal purificar. I la purificació inclou alguna pèrdua, és a dir, una exclusió del que no és pur o no és autèntic. La carta als Hebreus diu que hem de purificar-nos de les «obres mortes» (6,1;9,14).

Ho entenem com la tasca que realitza sovint un cirurgjà extirpant matèria viva, però dolenta o malalta, teixits o òrgans dolents, perquè neixin noves cèl·lules, no sols vives, sinó també «bones». El pagès podria oportunament els arbres abans de la primavera, perquè rebrotin noves branques, més fortes i fecundes. L'esportista (dirà sant Pau) se sotmet a tota mena de privacions per a enfortir el seu cos, i es despulla de tot impediment (cf. *1Co* 9,25; *He* 12,1; *2Tm* 4,5). Tot sembla consistir en una iniciativa i un esforç que neix d'un mateix: fer estudis i càlculs per a canviar una forma per una altra.

Quan Benet XVI va parlar de «reforma necessària de l'Església» estava d'acord amb aquesta necessitat de buidament. Però hi afegia un matís molt important, en utilitzar la paràbola de l'escultor (que feien servir també R. Cantalamessa i Ch. Lubich). La tasca creadora del gran artista Miquel Àngel no començava per l'acció constructiva, sinó amb la contemplació, en la pedra, de la imatge que ell volia reproduir; en conseqüència, tot el seu

treball consistia a alliberar aquesta imatge mitjançant l'extracció del material que li impedia sortir a la llum. Sant Bonaventura ja havia dit que la persona humana arribava a ser ella mateixa quan l'escultor, Déu, hi realitzava una «extirpació» (un buidatge, una ablació) de tot el que no és propi del seu ésser, és a dir, el que no és autèntica imatge seva. I aquesta imatge, origen i guia de tota reforma humana, la imatge de tot el món creat, la de cadascun i la de l'Església, està en la ment i en el cor de Déu.

¿Això vol dir que sols Déu pot renovar l'Església? En cert sentit sí: solament Ell ho pot fer. Però també és tasca nostra si actuem amb Déu i segons Ell. Ho podem fer?

Des del moment que Déu es va fer home com nosaltres en Jesucrist, no sols ens va manifestar el seu pensament (revelació del que és Ell, el món, l'Església, nosaltres), sinó que també, tot cridant-nos a la fe, ens va implicar en la tasca de viure i obrar segons Ell. Per això, cap creient no podrà dir que no es pot reformar ni reformar l'Església perquè no sap què vol Déu o perquè no és responsable seva.

Però aquesta manera d'entendre la reforma de l'Església, no sols va contra els qui s'encreuen de braços, sinó també contra els qui pensen que tot consisteix a actuar, canviar i construir una Església segons els propis càlculs i estratègies.

La imatge autèntica de l'Església, el seu veritable ser, va més enllà del que els nostres programes i accions poden aconseguir. Però se'ns ha revelat perquè un cop i un altre retornem vers ella, la veritable Església segons el pensament de Déu, a fi de poder col·laborar en el seu alliberament. I el primer pas que ens demana el Senyor és que estiguem disposats, no tant a fer grans coses, com a perdre tot allò que, potser nosaltres, li hem afegit amb els nostres càlculs humans.

Aquesta Església, ¿serà més justícia o més misericòrdia?

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El dia abans de marxar de casa

Era una casa forta la del pare bo de la paràbola: dos fills forts i valents n'asseguraven la continuïtat. Una taula abundant amb aviram, verdures i fruites. Criades i criats per al servei, l'acompanyament i la seguretat. Amples camps, plantacions de vinyes i oliverars que reclamaven l'esforç dels fills i mossos. Ramats d'ovelles i vaques que peixien tranquil·lament... Però el que feia gran la casa era l'ambient, la convivència, l'actitud de perdó, el bon tracte entre tots. Era com una gran família.

Feia uns dies que el fill petit estava neguitós: no participava com sempre de la convivència familiar; feia el treball, de mala gana, s'escapava de les seves obligacions; fins havia perdut la gana. Un vespre, asseguts al banc del foc, el pare li preguntà: «Fill, què et passa? Estàs estrany darrerament». I el fill ho confessà: «Mi-

reu, pare, aquí a casa estem molt bé, ho tenim tot, no ens falta res. Però, no ho sé, jo voldria conèixer altres coses, marxar a altres indrets. Voldria anar-me'n de casa». Tots quedaren sorpresos i preocupats.

El germà gran va saltar: «Va, home, que ara venen dies de molta feina: hem d'emprar els guarets, criaran les ovelles, cal ensulfatar...», va treure tots els arguments d'un home pencaire com era ell.

El pare, fins ara pensatiu, li parlà dolçament: «Fill, que no estàs bé aquí, a casa? Que no t'estimem prou? Què vols que fem més per tu?»

El fill petit escoltava amb un posat absent. Aquell vespre no hi hagué alegria en la família.

L'endemà a l'hora de dinar, el fill petit acabà de donar la martellada: «Demà marxo». Després d'un silenci anguniós, el germà gran saltà taxatiu: «No, això, no.

Ja ets prou gran i saps el que has de fer. Però, això no t'ho perdonaré mai». I es feu un pesat silenci tot el dinar. Al llevant de taula, el pare s'acostà al fill petit: «Mira, aquí és casa teva. El pare sempre t'esperarà. Torna sempre que vulguis.»

Aquell vespre, al banc del foc només hi seia el pare tot pensatiu. El fill petit recollia les seves coses. Una criada li feia la bossa. Al germà gran no se'l veié.

L'endemà al matí, el fill petit marxava de casa a fer el rodamón. Quan passat un temps, fracassat, va tornar a casa, tot seguia igual: el pare l'abraçà entusiasmat i organitzà una gran festa. El germà gran no el volgué ni saludar.

Encara avui la història es repeteix?

ECO DE LA PALABRA

CAMINO DE JUSTICIA
Y MISERICORDIA (V)Reforma
de la Iglesia

Antes de construir, hay que purificar. Y la purificación incluye alguna pérdida, es decir, una exclusión de lo que no es puro o no es auténtico. La carta a los Hebreos dice que hemos de purificarnos de las «obras muertas» (6,1;9,14).

Lo entendemos como la tarea que realiza muchas veces un cirujano extirpando materia viva, pero mala o enferma, tejidos u órganos malos, para que nazcan nuevas células, no sólo vivas, sino también «buenas». El labrador poda oportunamente los árboles antes de la primavera, para que rebroten nuevas ramas, más fuertes y fecundas. El deportista (dirá san Pablo) se somete a toda clase de privaciones para fortalecer su cuerpo, y se despoja de todo impedimento (1Co 9,25; Hb 12,1; 2Tm 4,5). Todo parece consistir en una iniciativa y un esfuerzo que nace de uno mismo: hacer estudios y cálculos para cambiar una forma por otra.

Cuando Benedicto XVI habló de «reforma necesaria de la Iglesia» estaba de acuerdo con esta necesidad de vaciamiento. Pero añadía un matiz muy importante al utilizar la parábola del escultor (que usaban también R. Cantalamessa y Ch. Lubich). La tarea creadora del gran artista Miguel Ángel no comenzaba por la acción constructiva, sino con la contemplación en la piedra de la imagen que él quería reproducir; en consecuencia, todo su trabajo consistía en liberar esa imagen mediante la extracción del material que le impedía salir a la luz. San Buenaventura ya había dicho que la persona humana llegaba a ser ella misma cuando el escultor, Dios, realizaba en ella una «extirpación» (un vaciado, una ablación) de todo lo que no es propio de su ser, es decir, lo que no es auténtica imagen suya. Y esta imagen, origen y guía de toda reforma humana, la imagen de todo el mundo creado, la de cada uno y la de la Iglesia, está en la mente y en el corazón de Dios.

¿Quiere esto decir que sólo Dios puede renovar la Iglesia? En cierto sentido sí: sólo Él lo puede hacer. Pero también es tarea nuestra si actuamos con Dios y según Él. ¿Lo podemos hacer?

Desde el momento en que Dios se hizo hombre como nosotros en Jesucristo, no sólo nos manifestó su pensamiento (revelación de lo que es Él, el mundo, la Iglesia, nosotros), sino que también, al llamarnos a la fe, nos implicó en la tarea de vivir y obrar según Él. Por eso, ningún creyente podrá decir que no puede reformarse ni reformar la Iglesia porque no sabe qué quiere Dios o porque no es responsabilidad suya.

Pero esta manera de entender la reforma de la Iglesia, no sólo va contra quienes se cruzan de brazos, sino también contra quienes piensan que todo consiste en actuar, cambiar y construir una Iglesia según los propios cálculos y estrategias.

La imagen auténtica de la Iglesia, su verdadero ser, va más allá de lo que nuestros programas y acciones pueden alcanzar. Pero se nos ha revelado para que una y otra vez volvamos a ella, la verdadera Iglesia según el pensamiento de Dios, a fin de poder colaborar en su liberación. Y el primer paso que nos pide el Señor es que estemos dispuestos, no tanto a hacer grandes cosas, cuanto a perder todo aquello que, quizá nosotros, le hemos añadido con nuestros cálculos humanos.

Esta Iglesia, ¿será más justicia o más misericordia?

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Recés de Quaresma per a
religiosos i religioses

Com ja és habitual, la Delegació per a la Vida Consagrada va convocar els religiosos i religioses presents per a una matinal de recés amb el bisbe Agustí. Va tenir lloc dissabte 16 de març a la Casa de l'Església.

Després de la pregària inicial i d'un moment d'informacions vàries sobre la vida eclesial a la diòcesi, el bisbe Agustí va realitzar l'exposició base del recés, prenent com a fil conductor el capítol 3 de la carta de sant Pau als cristians de Colosses, amb la proposta de «Viure l'Església-comunió en Crist, en el marc quaresmal (ascesi, renovació i creixement)».

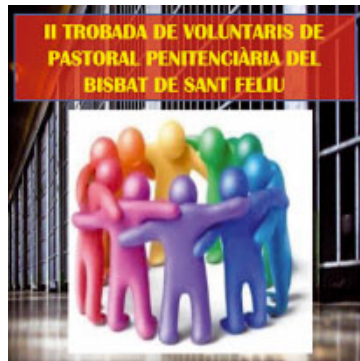
Per començar, va situar el context històric de la comunitat de Colosses i va explicar com Pau intenta donar-hi resposta posant com a eix vertebrador l'afirmació de la «senyoria còsmica de Crist» i que l'Església, entesa com a «Cos

del Crist còsmic», n'és la presència històrica del món ressuscitat. Aquesta presència s'ha de fer palesa en les relacions comunitàries, i es traduirà en accions concretes, tant en l'acció de portes enfora com en la vida en comú. Per tant, viurem en conversió constant, inserits en la diferència però en la unitat perquè «el Crist ho és tot en tots» i aprendrem el perdó per a vestir les nostres relacions interpersonals com a «escollits de Déu». Serem capaços

«de compassió, de bondat, d'humilitat, de dolcesa, de paciència...» i la nostra vida serà un cant constant d'acció de gràcies perquè tot el què fem serà fet «en nom de Jesús, el Senyor».

Aquestes pautes van orientar el temps de reflexió personal i en la celebració final de l'eucaristia, a la capella de la Casa de l'Església, els religiosos i religioses van encomanar a Déu els seus propòsits quaresmals de conversió.

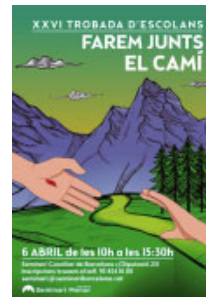
▮ **II Trobada diocesana de Pastoral Penitenciària.** Dissabte 6 d'abril, a la Casa de l'Església, tindrà lloc aquesta segona trobada, espai formatiu i per compartir experiències entre els voluntaris de la Pastoral Penitenciària als centres de Brians I i II, ubicats al territori

de la nostra diòcesi. El tema que s'aprofundirà i treballarà en grups serà «Apropar-nos i acompanyar el pobre, el marginat, el pres», conduït per Mn. Gaspar Mora i Bartrès. Actualment, hi ha un equip d'una cinquantena de voluntaris, entre laics, religioses, diaques i preveres, que desenvolupen una tasca pastoral, d'acompanyament i sacramental entre els interns i internes d'aquestes presons.

▮ **XXVI Trobada d'escolans.** Dissabte 6 d'abril, al Seminari Conciliar, de les 10 a les 15.30 h amb el lema «Farem junts el camí», que vol recordar els primers passos de la vida pública de Jesús, des

de la crida dels primers deixebles (a les barques i recordant el nostre baptisme), passant per les temptacions de Jesús pel desert (encara estem en temps de Quaresma) i les primeres predicacions, acabant el matí simulant el Sermó de la Muntanya. Hi haurà la celebració de l'eucaristia, amb els seminaristes majors i menors i el dinar de germanor.

Inscripcions: tel. 934 541 600, seminari@seminaribarcelona.cat

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «El que queda de vida davant del llinard de l'eternitat no és quant hem guanyat, sinó quant hem donat» (20 de gener).

@Pontifex: «L'estil cristià és el de les Benaurances: humilitat, paciència en els patiments, amor per la justícia, capacitat per suportar les persecucions, no jutjar els altres...» (21 de gener).

@Pontifex: «Dir "sí" a l'amor de Déu és el primer pas per ser feliços i fer feliços moltes persones» (22 de gener).

@Pontifex: «Amb el seu sí, Maria és la dona que més ha influït la història. Sense xarxes socials ha estat la primera "influencer", la "influencer" de Déu» (27 de gener).

El Seminari, missió de tots

La capella del Seminari Conciliar de Barcelona va acollir, dissabte 16 de març, una vetlla de pregària per les vocacions, en proximitat al Dia del Seminari. Aquesta diada se celebra el 19 de març, festivitat de Sant Josep, però allà on no és festiu, es trasllada al diumenge més proper, en aquest cas, el 17 de març. El lema que va conduir la vetlla era «El Seminari, missió de tots», i per a donar-ne la prova, van transmetre els seus testimoniatges en relació a les vocacions sacerdotals no només un seminarista, sinó la mare d'un seminarista i una jove feligresa d'una parròquia.

El seminarista va ser Mateo Gómez, de Vilafranca del Penedès, el més jove de tot el Seminari Conciliar, i va reconèixer sentir la crida de Déu des de ben petit i que un moment particular en aquest procés va ser durant un pelegrinatge a Lourdes.

Asun Falgueras és la mare del seminarista de Barcelona Carles Bosch i va explicar com està vivint la vocació del seu fill, que va qualificar com una «benedicció» de Déu.

Durant la vetlla de pregària

Laura Pujol és de la comunitat parroquial de Santa Eulàlia de Vilapicina i va destacar la importància que havia tingut per al seu procés de fe la relació amb els seminaristes que col·laboren en la seva parròquia.

A més de les paraules de testimoniatge i les del rector del Seminari, Mn. Felip-Juli Rodríguez, va haver també temps de silenci i pregària amb l'exposició del Santíssim, en un ambient recollit i d'acció de gràcies per les vocacions al Seminari.

El 19 de març va ser dia de festa per als tres seminaris presents a Ca-

talunya: l'Interdiocesà, el Conciliar i el de Terrassa. La norantena de seminaristes que hi ha actualment a la Tarraconense va celebrar el seu patró, sant Josep, amb el ja tradicional torneig de futbol entre les seleccions dels tres seminaris. Els partits van tenir lloc als terrenys de la Fundació Brafa, de Barcelona, i va resultar guanyador l'equip del Seminari de Conciliar de Barcelona.

Al vespre va tenir lloc la celebració de l'eucaristia, a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona, presidida pel bisbe de Terrassa, Josep Àngel Saiz, i concelebrada pel seu bisbe auxiliar, Salvador Cristau, i els rectors i formadors dels diversos seminaris. Van ajudar en el servei a l'altar 5 dels 6 seminaristes de Barcelona acabats d'ordenar com a diaques el 17 de març a la Sagrada Família.

De la joia compartida a l'altar, al sopar de germanor al menjador: una manera esplèndida de concloure aquest dia de companyonia i fraternitat entre els seminaristes de Catalunya.

Equip del Seminari Conciliar, guanyador del torneig de futbol del dia de sant Josep

► «**Vicent Ferrer: ideologia i pràctica d'una predicació**». Els pròxims dies del 3 al 5 d'abril se celebrarà a Barcelona un Congrés internacional amb aquest títol, organitzat per l'Institut d'Estudis Catalans en col·laboració amb l'Ateneu Universitari Sant Pacià. El congrés vol ser un punt de trobada per a la reflexió sobre molts aspectes de la vida i obra de Vicent Ferrer.

La presència d'especialistes reconeguts en les diverses facetes de l'activitat del sant asseguren unes jornades riques i productives, tant per als estudiosos, com per a qualsevol persona interessada en el tema.

La sessió inaugural i les del darrer dia tindran lloc a la seu de l'Institut

d'Estudis Catalans (carrer del Carme, 46); i les del segon dia es faran a l'Aula Magna de l'Ateneu Univ. Sant Pacià (c/ Diputació, 231).

L'assistència és gratuïta però cal fer prèviament la inscripció, a través de l'enllaç on es pot consultar també el programa detallat:

<http://vicent-ferrer.llocs.iec.cat>

XIII Jornada de mestres i professors de religió

Organitzada per la Fundació Escola Cristiana de Catalunya i el Secretariat interdiocesà d'Ensenyament de Religió a Catalunya (SIERC), tindrà lloc el proper dissabte 6 d'abril a l'escola Sagrada Família de Sabadell, adreçada a mestres i professors de religió, oberta a altres docents. Com en edicions anteriors, aquesta trobada tindrà moments formatius, culturals, de convivència i de celebració de la fe. La ponència central anirà a càrrec del salesià Koldo Gutiérrez «Frecuentar el futuro. Lectura pastoral del Sínode de los Jóvenes». Posteriorment hi haurà a disposició fins a 12 tallers diferents per escollir, i la possibilitat de visitar els stands de les diverses editorials. El dinar, un concert a càrrec de SAFA Jazz i l'eucaristia completaran la jornada.

Per a més informació i inscripcions: tel. 933 027 013 i http://www3.escolacristiana.org/jornada_prof_religio/

AGENDA

► **Curs «Jesús de Natzaret».** L'Equip de Pastoral Obrera de Sant Boi de Llobregat (EPO) organitza aquest curs que es desenvolupa en diverses sessions. La setena tindrà lloc l'11 d'abril, a les 19.45 h, a la Parròquia de Sant Antoni Maria Claret de la ciutat. Anirà a càrrec de Ramiro Vega, infermer jubilat, militant de la GOAC i membre de l'EPO de Sant Boi i de Sant Feliu, i el tema serà «Encontre i seguiment de Jesús».

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 4,43-54]. Sant Venanci, bisbe i mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità; sant Hug, bisbe.

2. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-3a.5-16]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitart.

3. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jo 5,17-30]. St. Nicetas, abat.

4. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jo 5,31-47]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Vicenç Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. Sant Marcel·lí, mr.;

sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat; sant Platònides.

7. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Is 43,16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jo 8,1-11]. Sant Joan Baptista de la Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prevere fundador dels Germans Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

Diumenge IV de Quaresma (C)

COMENTARI

Hem de ser una creació nova

El retorn del fill pròdig (1773) de Pompeo Batoni. Museu d'Història de l'Art de Viena (Àustria)

Ens anem atansant a la Pasqua. La primera lectura fa referència a la primera Pasqua en llibertat del poble d'Israel: *Llavors els israelites van celebrar la festa de Pasqua. Des d'aquell dia ja no caigué més el manà, el menjar del desert. Ara ja són a la terra promesa; ja s'ha celebrat el pas (la Pasqua) de l'esclavitud a la terra promesa.*

Nosaltres també celebrarem la Pasqua, i recordarem sobretot el baptisme, el pas de l'esclavitud del pecat a la llibertat de ressuscitats.

Però la nostra vida sovint no respon a aquesta situació d'autèntica llibertat. El fill petit de la paràbola d'aquest diumenge vol també la llibertat: *Pare, dona'm la part de l'herència que em toca. Ara sí que pot ser lliure. Arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Ara ja fa el que vol. Però no s'adona que ho ha perdut tot: Començà a passar necessitat. Ni tan sols pots menjar les garrofes que menjaven els porcs. Però no tot està perdut: li queda el Pare que, quan el fill encara era lluny, el veié i es commogué i corregué a tirar-se-li al coll i el besà. De seguida el Pare li mostra el seu amor. El fill a casa ho recobra tot: Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat porteu el vedell gras per fer la gran festa. Raó: Aquest fill meu que ja donava per mort... Ara torna a ser el fill. Cosa que no entendre el fill gran que s'enfada per la festa que fa el seu pare. No entén que han recuperat el fill i el germà. Per això li diu: Fill (ell també és fill) hem de fer festa perquè aquest germà teu...;* continua essent el teu germà, malgrat que durant un temps s'ha apartat de la casa del Pare. Ara tornen a ser una família.

Pau ens recorda: *Els qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat; ha començat un món nou: és el món del perdó del Pare, de l'amor de germans, de la família dels fills de Déu, el món on no hi ha enveges, ni rancúnies ni gelosies: només amor.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.*

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraits-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.»

Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dona'm la part de l'herència que em toca." Ell els repartí els seus béns.

Pocs dies després, el més jove arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat.

Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors." I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu." Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat." I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras." El germà gran s'indignà i no volia entrar.

Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?"

El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat".»

▶ Lectura del libro de Josué (Js 5,9a.10-12)

En aquellos días, dijo el Señor a Josué: «Hoy os he quitado de encima el oprobio de Egipto». Los hijos de Israel acamparon en Guilgal y celebraron allí la Pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó. Al día siguiente a la Pascua, comieron ya de los productos de la tierra: ese día, panes ácidos y espigas tostadas. Y desde ese día en que comenzaron a comer de los productos de la tierra, cesó el maná. Los hijos de Israel ya no tuvieron maná, sino que ya aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,17-21)

Hermanos: Si alguno está en Cristo es una criatura nueva. Lo viejo ha pasado, ha comenzado lo nuevo. Todo procede de Dios, que nos reconcilió consigo por medio de Cristo y os encargó el ministerio de la reconciliación. Porque Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirles cuenta de sus pecados, y ha puesto en nosotros el mensaje de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo exhortara por medio de nosotros. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no conocía el pecado, lo hizo pecado en favor nuestro para que nosotros llegáramos a ser justicia de Dios en él.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta parábola: «Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: "Padre, dame la parte que me toca de la fortuna". El padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, se marchó a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y se contrató con uno de los ciudadanos de aquel país que lo mandó a sus campos a apacentar cerdos. Deseaba saciarse de las algarrobas que comían los cerdos, pero nadie le daba nada. Recapacitando entonces, se dijo: "Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros". Se levantó y vino a donde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se le conmovieron las entrañas; y, echando a correr, se le echó al cuello y lo cubrió de besos. Su hijo le dijo: "Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo". Pero el padre dijo a sus criados: "Sacad enseguida la mejor túnica y vestísela; ponéle un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado". Y empezaron a celebrar el banquete. Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y la danza, y llamando a uno de los criados, le preguntó qué era aquello. Este le contestó: "Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha sacrificado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud". Él se indignó y no quería entrar, pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Entonces él respondió a su padre: "Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; en cambio, cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado".

El padre le dijo: "Hijo, tú estás siempre conmigo, y todo lo mío es tuyo; pero era preciso celebrar un banquete y alegrarse, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado".»